

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 3 sierpnia 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił L. A. prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż wnioskodawca nie wykazał co najmniej 15-letniego stażu pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych, uznając, jako pracę w szczególnych warunkach okres 9 lata 2 miesięcy 6 dni. ZUS uznał staż sumaryczny wnioskodawcy do dnia 31.12.1998r. w wymiarze 26 lat i 4 dni.

/decyzja - k. 15 akt ZUS/

L. A. , złożył w dniu 22 sierpnia 2015 roku odwołanie od tej decyzji ZUS , wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do emerytury, zarzucając błąd organu rentowego, polegający na nieuwzględnieniu okresu zatrudnienia w W. Zakładach (...) „1-goMaja” w okresie od 7.08.1972 r. do 31.01.1983 r. przy ustalaniu stażu pracy w warunkach szczególnych. Skarżący argumentował, że wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy we wskazanym przedsiębiorstwie czynności elektromontera , załączając , zatrudniony przez Dyrektora (...)!M.” „Zakładowy wykaz stanowisk ,na których praca jest wykonywana w szczególnych warunkach” ,zawierający wskazanie stanowiska elektromontera – jako praca wykonywana w szczególnych warunkach /odwołanie- k. 2-4/

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 4 września 2015 roku organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podnosząc argumentację przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Organ rentowy wskazał, że nie uznał okresu od 7.08.1972 r. do 31.01.1983 r., wskazanego przez wnioskodawcę, jako pracy wykonywanej w szczególnych warunkach , akcentując, że wnioskodawca był zatrudniony kolejno na stanowiskach: „elektryka-stażysty” ,”elektromontera” , na co wskazuje świadectwo pracy .

/odpowiedź na odwołanie- k.12/

Na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku w sprawie wnioskodawca popierał odwołanie, a pełnomocnik ZUS wniósł o jego oddalenie.

/-protokół rozprawy - k. 43/

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

L. A. urodził się w dniu (...). Ma wykształcenie średnie zawodowe; ukończył - w dniu 7.06.1976r. Technikum Zawodowe, na podbudowie (...) Szkoły Zawodowej, uzyskując tytuł technika energetyka .

/okoliczności bezsporne, ,kserokopia świadectwa ukończenia Technikum Zawodowego w aktach osobowych k. 32/

W okresie od 25.10.1976r.do 18.10.1978r. wnioskodawca odbył zasadniczą służbę wojskową .

/wyciąg z książeczki wojskowej k. 4 akt ZUS/

Odwołujący złożył wniosek o emeryturę do organu rentowego w dniu 25 maja 2015 roku, uzupełniony w dniu 31.07.2015r.

/wniosek. k.1 -4 akt ZUS, uzupełnienie wniosku k. 12 akt ZUS/

Wnioskodawca przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, ale złożył wniosek o przekazanie środków , zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym , za pośrednictwem ZUS ,na dochody budżetu państwa .

/wniosek o emeryturę z dnia 25.05.2015r. – k. 3 akt ZUS/

W spornym okresie **od dnia 7 sierpnia 1972 roku do dnia 31 stycznia 1983** roku wnioskodawca był zatrudniony na podstawie umowy o pracę w W. Zakładach (...) „1-go Maja” w okresie od w pełnym wymiarze czasu pracy. Na podstawie umowy o pracę z dnia 7.08.1972r., wnioskodawca został zatrudniony na stanowisku stażysty, z przewidzianą możliwością , po zakończeniu wstępnego stażu – zatrudnienie na stanowisku elektryka. **Z dniem 12.06.1974r.** zakład pracy powierzył wnioskodawcy **stanowisko elektromontera** w dziale Głównego (...). Protokołem Komisji Kwalifikacyjnej , po zdaniu egzaminu w dniu 29.07.1976r. wnioskodawca został uznany za przygotowanego do wykonywania pracy elektromontera. W karcie obiegowej zmiany, przed zwolnieniem z pracy w celu odbycia służby wojskowej – wpisane jest stanowisko wnioskodawcy – elektryk. Po odbyciu służby wojskowej [25.10.1976r.do 18.10.1978r.[wnioskodawca powrócił do zakładu pracy, zawierając w dniu 6.11.1978r. umowę o pracę na czas nieokreślony na stanowisku elektryka w D. Głównego (...). Od dnia 1.07.1979r. zakład pracy powierzył wnioskodawcy obowiązki elektromontera. Protokołem Komisji Kwalifikacyjnej , po zdaniu egzaminu w dniu 3.07.1979r. wnioskodawca został uznany za przygotowanego do wykonywania pracy elektromontera. Angaż z dnia 1.09.1982r. wskazuje obowiązki elektryka . Wnioskodawca , w okresie zatrudnienie

wykonywał **czynności w zakresie eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych** tzn. naprawiał maszyny włókiennicze ,których podstawowym elementem działania jest **silnik elektryczny** – a to jest urządzenie elektroenergetyczne, nadto dokonywał **napraw urządzeń sterujących , styczników, przekaźników** – czyli także urządzeń, uruchamianych energią elektryczną - czyli urządzeń elektroenergetycznych. Wykonywał czynności łączeniowe ,konserwacyjne podstacji jako elektromonter podstacji . Wnioskodawca wykonywał czynności na hali produkcyjnej na wydziale Przędzalni , w systemie 3-zmianowym ,4 -brygadowym. Otrzymywał mleko i posiłki regeneracyjne. Na hali produkcyjnej - na przędzalni- występowało bardzo duże zapylenie i hałas.

Wnioskodawca także wykonywał naprawy urządzeń elektrycznych np. wymiana gniazdek , światełek, w ramach ogólnej troski o stan urządzeń elektrycznych i elektroenergetycznych w hali produkcyjnej – przędzalni .

(akta osobowe wnioskodawcy , zawierające umowy o pracę ,angaże, świadectwa pracy z dni: 31.01.1983r. i 12.02.2001r. k. 32, zeznania świadków: W. A. (1) k. 42odwr,43, A. S. k. 43)

W świadectwie pracy z dnia 31.01.1983r., a więc bezpośrednio po zakończeniu stosunku pracy, wskazane jest stanowisko – elektromontera. W świadectwie pracy z dnia 12.02.2001r. wskazane stanowiska: elektryk-stażysta i elektromonter.

(akta osobowe wnioskodawcy , zawierające umowy o pracę ,angaże, świadectwa pracy z dni: 31.01.1983r. i 12.02.2001r. k. 32)

Decyzją z dnia 3 sierpnia 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił L. A. prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż wnioskodawca nie wykazał co najmniej 15-letniego stażu pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych, uznając, jako pracę w szczególnych warunkach okres 9 lata 2 miesięcy 6 dni. ZUS uznał staż sumaryczny wnioskodawcy do dnia 31.12.1998r. w wymiarze 26 lat i 4 dni.

/decyzja - k. 15 akt ZUS/

W. A. (1) pracował w Zakładach „! M.” jako elektroenergetyk w tej samej brygadzie, w której pracował wnioskodawca . Świadek otrzymał świadectwo pracy w szczególnych warunkach.

(zeznania świadka W. A. k. 42 odwr,43, duplikat świadectwa pracy w szczególnych warunkach W. A. (1) k.45)

A. S. pracował w Zakładach „1 M.’ od 1978r. do 2009r. jako elektryk, elektromonter ,dyżurny podstacji , pod koniec pracy, jako główny energetyk. Nie był przełożonym wnioskodawcy.

(zeznania świadka A. S. k 43)

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów zarówno w postaci dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy i aktach ZUS, których wiarygodności nie podważała żadna ze stron postępowania, a także na podstawie osobowych źródeł dowodowych w postaci zeznań wnioskodawcy oraz zeznań świadków: A. S. i W. A. (1).

Sąd Okręgowy dał wiarę zeznaniom świadków, którzy jednoznacznie wskazali jakie czynności wykonywał wnioskodawca w okresie zatrudnienia w Zakładach „1 M.”, wskazując, że wnioskodawca pracował przy eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych. Świadkowie także zeznali, że wnioskodawca wykonywał również czynności przy naprawach elektrycznych, ale nie potrafili wskazać kiedy takie czynności faktycznie wykonywał, co jest usprawiedliwione upływem czasu od przedmiotowych zdarzeń [ponad 30 lat]. Zeznania świadków zgodnie wskazują, że praca ta polegała na eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i opisali, że faktycznie naprawiał maszyny włókiennicze na przędzalni, a – bezsporną – niezależnie od zeznań świadków – jest okoliczność, że podstawowym elementem elektroenergetycznym, warunkującym działanie maszyny włókienniczej jest silnik elektryczny. Dokonując oceny materiału dowodowego, Sąd oparł się na dokumentacji, zawartej w aktach sprawy, w postaci akt osobowych wnioskodawcy i zawartych w nich – angaży. Sąd zwrócił uwagę, że niektóre angaże wskazują stanowisko – elektryka. Takie stanowisko znajduje się na umowie o pracę z dnia 6.11.1978r., zawartej po powrocie z wojska. Ale to jest tylko nazwa stanowiska, nie zaś - ilustracja faktycznie powierzonych, przez zakład pracy – obowiązków, oraz faktycznie - wykonywanych czynności. Sąd notoryjnie wie, że w zakładach pracy, zakładach produkcyjnych umieszczone w angażach stanowiska pracy, nie zawsze odpowiadały faktycznie wykonywanym przez pracownika czynnościom, a niekiedy umieszczenie określonego stanowiska, wiązało się nie ze zmianą charakteru – faktycznie wykonywanych czynności, ale np. ze zmianą stawki zaszeregowania pracownika. Dlatego Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe m. In. z zeznań świadków pracy wnioskodawcy, aby ustalić faktycznie wykonywanie czynności w o spornym okresie przez wnioskodawcę.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy tj. w dniu 1 stycznia 1999 roku osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat – dla mężczyzn oraz,
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Zgodnie zaś z ust. 2 w/w przepisu w jego aktualnym brzmieniu stanowi, że emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Zgodnie z art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonym urodzonym przed 1 stycznia 1949 r. przysługuje emerytura, jeżeli spełnili łącznie następujące warunki: osiągnęli wiek emerytalny wynoszący co najmniej 65 lat (dla mężczyzn), oraz mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat (dla mężczyzn).

Stosownie do treści art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa

w ust. 2 – 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1.

Według treści § 3 i 4 **rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku Nr 8, poz. 43 z późn. zm.)** za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudniania” uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

Odnosząc się do powyższej regulacji, zwrócić należy uwagę, iż zasada z § 2 ust. 2 rozporządzenia z 1983 roku, statuująca ograniczenia dowodowe w toku postępowania przed organem administracyjnym w postępowaniu przed Sądem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych nie znajduje zastosowania. W postępowaniu przed tym sądem, według art. 473 k.p.c., nie stosuje się bowiem żadnych ograniczeń dowodowych, a więc każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które sąd uzna za pożyteczne, a ich dopuszczenie za celowe.

Należy podkreślić, że nabycie prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym jest przywilejem w stosunku do nabywania emerytur w powszechnym wieku emerytalnym, przeto skorzystanie z tego prawa nie może podlegać uznaniu lub opierać się na wykładni rozszerzającej, ale powinno mieć oparcie w ustalonych okolicznościach faktycznych sprawy, które spełniają prawne wymagania zakwalifikowania określonej pracy jako zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W orzecznictwie (por. np. wyrok z dnia 15 grudnia 1997 roku, II UKN 417/97, OSNAPiUS 1998 nr 21, poz. 638) przyjmuje się, że nie korzysta z uprawnienia do emerytury w niższym wieku emerytalnym pracownik, który nie udowodnił, że wykonywał pracę w szczególnych warunkach w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

W przedmiotowym stanie faktycznym nie budzi wątpliwości fakt, iż wnioskodawca spełnia przesłanki ustawowe co do wieku (urodził się w dniu (...)) , a także ogólnego stażu pracy, a nadto nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, jak również, w ocenie Sądu Okręgowego, wnioskodawca spełnia wymagania co do posiadania 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Z dokonanych ustaleń wynika, że L. A. ma wykształcenie średnie zawodowe; ukończył - w dniu 7.06.1976r. Technikum Zawodowe, na podbudowie (...) Szkoły Zawodowej, uzyskując tytuł technika energetyka .

W okresie od 25.10.1976r.do 18.10.1978r. wnioskodawca odbył zasadniczą służbę wojskową .

Z dokonanych ustaleń wynika, że w okresie **od dnia 7 sierpnia 1972 roku do dnia 31 stycznia 1983** roku wnioskodawca był zatrudniony na podstawie umowy o pracę w W. Zakładach (...) „1-goMaja” w okresie od w pełnym wymiarze czasu pracy. Na podstawie umowy o pracę z dnia 7.08.1972r., wnioskodawca został zatrudniony na stanowisku stażysty, z przewidzianą możliwością , po zakończeniu wstępnego stażu – zatrudnienie na stanowisku elektryka. **Z dniem 12.06.1974r.** zakład pracy powierzył wnioskodawcy **stanowisko elektromontera** w dziale Głównego (...). Protokołem Komisji Kwalifikacyjnej , po zdaniu egzaminu w dniu 29.07.1976r. wnioskodawca został uznany za przygotowanego do wykonywania pracy elektromontera. W karcie obiegowej zmiany, przed zwolnieniem z pracy w celu odbycia służby wojskowej – wpisane jest stanowisko wnioskodawcy – elektryk. Po odbyciu służby

wojskowej [25.10.1976r.do 18.10.1978r.[wnioskodawca powrócił do zakładu pracy, zawierając w dniu 6.11.1978r. umowę o pracę na czas nieokreślony na stanowisku elektryka w D. Głównego (...). Od dnia 1.07.1979r. zakład pracy powierzył wnioskodawcy obowiązki elektromontera. Protokołem Komisji Kwalifikacyjnej , po zdaniu egzaminu w dniu 3.07.1979r. wnioskodawca został uznany za przygotowanego do wykonywania pracy elektromontera. Angaż z dnia 1.09.1982r. wskazuje obowiązki elektryka . Wnioskodawca , w okresie zatrudnienia, wykonywał czynności w **zakresie eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych** tzn. naprawiał maszyny włókiennicze , których podstawowym elementem działania jest silnik elektryczny – a to jest urządzenie elektroenergetyczne, nadto dokonywał napraw urządzeń sterujących , styczników, przekaźników – czyli także urządzeń, uruchamianych energią elektryczną - czyli urządzeń elektroenergetycznych. Wykonywał czynności łączeniowe ,konserwacyjne podstacji jako elektromonter podstacji . Wnioskodawca wykonywał czynności na hali produkcyjnej na wydziale Przędzalni , w systemie 3-zmianowym ,4 brygadowym. Otrzymywał mleko i posiłki regeneracyjne. Na hali produkcyjnej - na przędzalni występowało bardzo duże zapylenie i hałas.

Z dokonanych ustaleń wynika, że wnioskodawca także wykonywał naprawy urządzeń elektrycznych np. wymiana gniazdek , światełek, w ramach ogólnej troski o stan urządzeń elektrycznych i elektroenergetycznych w hali produkcyjnej – przędzalni. Naprawy elektryczne , wykonywane przez wnioskodawcę, warunkowały działanie urządzeń elektroenergetycznych np. tylko prawidłowo działająca instancja elektryczna umożliwiała funkcjonowanie przędzalni i wykonywanie funkcji roboczych przez umieszczony w hali sprzęt elektroenergetyczny tzn, silniki w maszynach włókienniczych, urządzenia sterujące np. styczniki, przekaźniki. itp

Bezsporną jest okoliczność , że w świadectwie pracy z dnia 31.01.1983r., a więc bezpośrednio po zakończeniu stosunku pracy, wskazane jest stanowisko – elektromontera. W świadectwie pracy z dnia 12.02.2001r. wskazane stanowiska: elektryk-stażysta i elektromonter. Ale , z dokonanych ustaleń wynika, że wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy , **od 12.06.1974r.** czyli powierzenia przez zakład pracy obowiązków elektromontera oraz po powrocie z zakończonej służby wojskowej , na podstawie umowy o pracę **od 6.11.1978r.** Wykonywanie prac elektromontera instalacji elektrycznej potwierdzają , zdane egzaminy kwalifikacyjne i przyjęcie przez Komisję Kwalifikacyjną wyników , zdanego przez wnioskodawcę – egzaminu przygotowania do wykonywania zawodu elektromontera.

Analiza treści wykazu A do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku wskazuje, że prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych wymienione w dziale II wykazu, są pracami w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Z dokonanych ustaleń wynika, że wnioskodawca faktycznie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy - prace, czynności - przy eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych polegające na naprawie maszyn włókienniczych , których podstawowym elementem działania jest silnik elektryczny – a to jest urządzenie elektroenergetyczne, nadto dokonywał napraw urządzeń sterujących , styczników, przekaźników – czyli także urządzeń, uruchamianych energią elektryczną - czyli urządzeń elektroenergetycznych. Wykonywał czynności jako elektromonter instalacji elektrycznych . Także na podstawie umowy o pracę , po powrocie z wojska – od dnia 6.11.1978r.

W wykazie A stanowiącym załącznik nr 1 do zarządzenia resortowego nr 7 (...) Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego (Dz. Urz. MG z dnia 3 sierpnia 1987 r.), na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty, przy uwzględnieniu konkretnego stanowiska pracy w dziale II Pt. „W energetyce” poz. 1 pt. „Prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych”. Prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych” w pkt. 9 wymieniono stanowisko "elektromonter instalacji elektrycznych " .

Zatem, wykonywana przez wnioskodawcę w okresie od 12.06.1974r. do 31.01.1983r.. przy remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych spełnia przesłanki **Wykazu A działu II cyt. Rozporządzenia Rady**

Ministrów oraz także zarządzenia resortowego [nie będącego wprowadzicie źródłem praw] **zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7.07.1987r.** w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego **Wykaz A dział II poz. 1 pkt 9 .**

Z dokonanych ustaleń wynika, że odwołujący w okresie zatrudnienia wykonywał czynności związane z **remontem [naprawą] i eksploatacją urządzeń** takich jak silniki w maszynach włókienniczych , urządzenia sterujące takie jak: styczniki , przekaźniki . **Te urządzenia są urządzeniami elektroenergetycznymi.** Z dokonanych ustaleń wynika, że wnioskodawca wykonywał stale prace przy eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych.

Stosownie do § 2 ust. 1 okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. W myśl § 2 ust. 2 okresy takiej pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według określonego wzoru, lub świadectwie pracy.

Regulacja § 2, statuująca ograniczenia dowodowe i obowiązująca w postępowaniu przed organem rentowym, nie ma jednak zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym zeznaniami świadków (por. uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 r. sygn. III UZP 5/85, uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 r. III UZP 6/84). Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na okoliczność pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w szczególnych warunkach dopuścił dowód dokumentów, z zeznań świadków i wnioskodawcy .

Podkreślenia też wymaga, że dla oceny czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2011 roku, I UK 393/10).

Należy więc mieć na uwadze, iż to **rzeczywista praca w szczególnych warunkach uzasadnia prawo do wcześniejszej emerytury.** (zob. wyrok SN z dnia 26 marca 2014 r., sygn. akt: II UK 368/13, Lex nr 1458633).

Decydującą rolę w analizie charakteru pracy ubezpieczonego z punktu widzenia uprawnień emerytalnych ma możliwość jej zakwalifikowania pod którąś z pozycji wspomnianego załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku. W świetle art. 32 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych pracami w szczególnych warunkach nie są wszelkie prace wykonywane w narażeniu na kontakt z niekorzystnymi dla zdrowia pracownika czynnikami, lecz jedynie takie, które zostały rodzajowo wymienione w tymże rozporządzeniu (patrz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2010 roku, II UK 21/10, L.).

Wynikające z wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku, przyporządkowanie danego rodzaju pracy do określonej branży ma istotne znaczenie dla jej kwalifikacji jako pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 32 ust. 1 ustawy emerytalnej (patrz wyrok Sądu Najwyższego - Izba Pracy, (...) i Spraw Publicznych z dnia 1 czerwca 2010 roku, II UK 21/10, /LexPolonica nr 3026684/), w którym zajęto stanowisko, że „wyodrębnienie poszczególnych prac ma charakter stanowiskowo-branżowy. Pod pozycjami zamieszczonymi w kolejnych działach wykazu wymieniono bowiem konkretne stanowiska przypisane danym branżom, uznając je za prace w szczególnych warunkach uprawniające do niższego wieku emerytalnego. Taki sposób kwalifikacji prawnej tychże prac nie jest dziełem przypadku. Specyfika poszczególnych gałęzi przemysłu determinuje bowiem charakter świadczonych w nich prac i warunki, w jakich są one wykonywane, ich uciążliwość i szkodliwość

dla zdrowia. Nie można zatem swobodnie czy wręcz dowolnie, z naruszeniem postanowień rozporządzenia, wiązać konkretnych stanowisk pracy z branżami, do których nie zostały one przypisane w tym akcie prawnym.

Ponadto także w wyroku z dnia 3 czerwca 2008 roku, I UK 381/07 Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że przyporządkowanie określonej pracy do określonej w wykazie branży przemysłowej ma istotne znaczenie dla jej kwalifikacji jako pracy w warunkach szczególnych, gdy uciążliwość i szkodliwość pracy dla zdrowia wynika właśnie z jej branżowej specyfiki (patrz też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2012 roku, II UK 25/12, L.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2012 roku, II UK 166/11, L.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2012 roku, I UK 406/11, L.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2011 roku, III UK 174/10, L.).

Reasumując tę część rozważań stwierdzić należy, że ugruntowane jest już stanowisko Sądu Najwyższego, z którym całkowicie zgadza się Sąd Okręgowy rozpoznający niniejszą sprawę, iż przyporządkowanie danego rodzaju pracy do określonej branży ma istotne znaczenie dla jej kwalifikacji jako pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 32 ust. 1 ustawy emerytalnej.

Zdaniem Sądu Okręgowego na gruncie niniejszej sprawy stwierdzić należy, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na przyznanie wnioskodawcy emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych albowiem wnioskodawca udowodnił, że pracował w takich warunkach co najmniej przez 15 lat.

W niniejszym postępowaniu zarówno odwołujący jak i świadkowie zeznali, że wnioskodawca wykonywał stale prace przy eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych .

W niniejszej sprawie nadmienić należy także, iż zgodnie z art. 316 § 1 k.p.c. po zamknięciu rozprawy sąd wydaje wyrok, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy; w szczególności zasądzeniu roszczenia nie stoi na przeszkodzie okoliczność, że stało się ono wymagalne w toku sprawy.

Reasumując wszystkie powyżej poczynione rozważania stwierdzić należy, że wnioskodawca w spornym okresie pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych i należne jest mu prawo do emerytury począwszy od dnia 1 maja 2015 r. , zgodnie z art. 129 cyt. Ustawy .

Skoro wnioskodawca udowodnił 15 lat pracy w warunkach szczególnych, to ma prawo do emerytury w obniżonym wieku na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Zarządzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi organu rentowego, wyrażając zgodę na wypożyczenie akt ZUS.